

KIRKPINAR VE GELENEKSEL SPORLAR

KIRKPINAR AND TRADITIONAL SPORTS

EVLİYA ÇELEBİ SEYAHATNAMESİ'NDE BEDEN EĞİTİMİ VE SPOR

²Özby **GÜVEN**, ¹**Levent VAR**

¹Ahi Evran Üniversitesi, Beden Eğitimi ve Spor Yüksekokulu, Kırşehir

²Gazi Üniversitesi Spor Bilimleri Fakültesi Beden Eğitimi ve Spor Öğretmenliği Bölümü, Ankara

GİRİŞ: Evliya Çelebi 17. yy.da yetişmiş ve yazdığı Seyahatname ile Türk ve dünya kültürünün önemli isimlerinden biri olmuştur. Evliya Çelebi, 25 Mart 1611'de Unkapanı'nda dünyaya gelmiştir. Ailesi aslen Kütahyalı olup, fetihten sonra İstanbul'a yerleşmiştir. Evliya Çelebi'de, genç yaşta seyahat merakının başladığı görülür. Bu merakın temeli, ilk olarak babası Derviş Mehmet Zilli'nin anlattığı hikâyelerdir. "Dede ve babanızdan bu değersiz, itibarsız kula miras ile üç yüz senelik macera ve izlenimler kalmıştır" cümlesi bu durumu biraz daha açıklar. Evliya Çelebi bir yandan İstanbul'u adım adım gezmiş, bir yandan da kendisine anlatılanlara zihninde geliştirip süslemiştir. Tekkelere, koltuk meyhanelerine, meddah kahvelerine, büyüklerin meclislerine kadar girmedik yer bırakmamıştır. Sonunda o meşhur rüya gelir ve hayatında yeni bir dönem başlar. 1630 muharreminin aşure gecesi, İstanbul'da Yemiş iskelesi yakınlarında Ahi Çelebi Camii'nde Hz. Peygamber'i görür ve huzurunda "Şefaata ya Resulullah" diyeceğine "Seyahat ya Resulullah" der ve peygamberimiz tarafından seyahat ve şefaata ile müjdelendir. Evliya Çelebinin kesin olarak nerede ve hangi tarihte vefat ettiği ve mezarının nerede olduğu bilinmemektedir. Ama kuvvetli bir tahminle, 1682'den sonra fazla yaşamamıştır. Büyük Seyahatname esas bakımdan coğrafya bilgisi vermekle beraber tarih, etnografya, folklor, kültür ve dil bakımından önemlidir. Seyahatname ayrıca o dönemin sportif olaylarını ve insanların fiziksel olarak katıldıkları eğlendirici, dinlendirici ve insanları zinde tutan bedensel aktiviteleri anlatması bakımından da önemlidir.

AMAÇ: Bu çalışmanın amacı, Evliya Çelebi Seyahatnamesi'nde Beden Eğitimi ve Spor faaliyetlerini, bu faaliyetlerde kullanılan malzemeleri, aktivitelerin yapıldığı yerlerin ortaya konulmasıyla, Osmanlı döneminde ki spor yapısının, sosyolojik bir bakış açısıyla değerlendirilmesidir.

METOT: Bu çalışmada Zuhuri Danışman tarafından çevrilen Evliya Çelebi Seyahatnamesi'nden kaynak olarak yararlanılmış ve tarama yöntemi kullanılmıştır.

SONUÇ VE TARTIŞMA: Evliya Çelebi Seyahatname'sinde güreş, cirit, atlı cirit, matrak, gürz, okçuluk, avcılık, binicilik, çevgân/çöğen, yüzücülük ve dalgıçlık branşlarının kuralları, yarışmaları, yapıldığı yerler ile ilgili bilgiler verilmektedir. Osmanlı döneminde spor bir savaş eğitim aracı olarak kullanılsa da spor branşları ile ilgili teknik bilgileri öğretmek için okullar (tekke) açılmış ve Osmanlı padişahları ve vilayetlerde de devlet adamları bu spor dallarının uygulanmasına önem göstermişlerdir hatta yarışmalarda kendileri de yarışmışlardır. Osmanlı devletinin en güçlü olduğu dönemlere (1611 – 1683) Seyahatname'de Osmanlı Devleti'nde bir çok şehirde spor için meydanların ayrıldığını, spor okullarının kurulduğunu ve halkın bu faaliyetleri büyük bir ilgiyle takip ettikleri görülmüştür.

Anahtar Kelimeler: Evliya çelebi, seyahatnâme, beden eğitimi, spor

SB37

BURÛSA (BURSA)'DA BİLİNMEYEN BİR OSMANLI GÜREŞ TEKKESİ

Mehmet TÜRKMEN, Ayça GENÇ

Muş Alparslan Üniversitesi Beden Eğitimi ve Spor Yüksekokulu, Muş

Bu çalışma 14. Yüzyılın son çeyreğinde Bursa'nın o zaman ve günümüzdeki adıyla Ahmed-i Dâ'i Mahallesi'ndeki bir Güreş (Pehlivan /Küştiğ'ran) Tekkesi (Mektebi / Ocağı)'ni inceleyecektir. Osmanlı'nın 1326 da fetih edip 1336 da ilk başkent yaptığı ve ilk güreş tekkesini kurduğu Bursa'da, yine aynı yüzyılın sonlarında yapılmış ikinci bir güreş tekkesinin olduğundan bahsedilecektir. Osmanlı Devleti'nde ilk formata giren ve tekke-vakıf sistemiyle ilk kurumsallaşan spor güreş olmuştur. Osmanlı'da güreş tekkeleri yapırlarken nüfus yoğunluğu ve kaynak israfı dikkate alınıyordu. Büyük yerleşim yerlerinde birkaç hânkâh veya tekke, küçük yerleşim yerlerine ise zaviyeler yapıyordu. Tekkeler miri veya evlâdilik olsunlar gelir getirecek vakfiyeler bağlanıyor, bugün bunlar Osmanlı arşivi dediğimiz belgelerle kayıt altına alınıyordu.

Batılı araştırmacıların Sporcu Eğitim Merkezleri ve Spor Akademileri dedikleri güreş tekkeleri, devletin misyonunu ve vizyonu ile çok yönlü fonksiyonlarını mükemmel bir şekilde icra ediyordu. Zamanla tarihi rolünü çeşitli nedenlerle yitiren bu kurumların artık maddi ve manevi izlerine rastlamak pek mümkün görülmemektedir. Bunun için, bu sınırlı orijinal arşiv belgelerini inceleyerek geçmişle bağları güçlendirmeyi ve de gelecek nesillere en azından yazılı belge olarak aktarmayı amaçladık. Başbakanlık Osmanlı Arşiv vesikasından faydalanılarak yola çıkılan bu çalışma, tarama yöntemiyle yapıldı. Hicri 25 Zilkade 1138 (25.07.1726) tarih, fon kodu İbnül Emin Evkaf (BOA, İE. EV: 39/4515) olan belge çalışmanın merkezi olarak alındı.

Ayrıca kaynağı kendi yerinde ve kendi tarihi karakteriyle araştırmak için Bursa'ya gidilerek söz konusu güreş tekkesinin orijin yeri tespit edildi. Bilinen ilk güreş tekkesinin yeri ile arasındaki mesafe ölçülerek yerel haritası çıkarıldı. Ayırıcı ve seçici özelliği olan bazı fotoğraflar ile de çalışma desteklendi. Bu güreş tekkesinin 1389–1398 tarihlerinde yapıp, I. Beyazıt tarafından vakfiyeler bağladığı; miri olduğu, ilk yapıldığı yerinin Bursa'nın Ahmed-i Dâ'i Mahallesi'nde ve aynı adı taşıyan caminin hemen sol bitişiğinde olduğu belirlendi. Güreş tekkeleri geleneğine uygun olarak imar edildiği; bugün işgal edilmesine rağmen ünlü bir pehlivanın mezarının hala yerinde durmasından belirlendi. Güreş tekkesinin 14. Yüzyılın başına kadar aktif olduğu, bu tarihten sonra ilgisizlikten dolayı çevresinde bulunan sakinler tarafından özel mülkiyetlerine geçirilmek istediği, ancak Bursa haremeyn vakıfları müfettişi Süleyman tarafından mahkemeye verilerek, tekrar eski misyonuna kavuştuğu sonucuna varılmıştır.

Anahtar Kelimeler: Güreş tekkesi, osmanlı, bursa

KOSAVA İPEK KASABASINDA: FAALİYETTE OLAN EN SON OSMANLI PEHLİVAN TEKKESİ

Mehmet TÜRKMEN, Ayça GENÇ

Muş Alparslan Üniversitesi Beden Eğitimi ve Spor Yüksekokulu, Muş

Bu çalışmada, 20. Yüzyılın başında hala faaliyette olan Kosova İpek (Pec) Kasabası'ndaki bir pehlivan (güreş) tekkesi (mektebi / ocağı)'nden bahsedilecektir. Osmanlı kuruluşundan itibaren alınan her kasaba ve şehre ilk önce kadı ve subaşı atıyor, hemen ardından dini, siyasi ve sosyal hizmet binaları ile birlikte güreş tekkeleri kuruyordu. Başta Deliorman ve Balkanlar olmak üzere, buna göre irili ufaklı güreş tekkeleri, İmparatorluğun her tarafına yayılmış ve derinlemesine teşkilatlanmıştı. Doğasında bireysel bir mücadele, savaş tarzı ve proto inançların parçası bulunan güreş, bu tarzıyla örgütlenmiştir. Pehlivan tekkeleri Osmanlı'da Türk spor teşkilatının kaymak tabakası olup, Türk güreş geleneğinin milli boyutunun dini mahiyetle ve Ehlibeyle kaynaştığı kutsal birer mekânlar olmuşlardır. Devletin birçok fonksiyonlarını mükemmel şekilde yerine getiren bu kurumların, artık maddi ve manevi izlerine rastlamak pek mümkün görülmemektedir.

Bunun için, bu sınırlı orijinal arşiv belgelerini inceleyerek Evladı-Fatihana olan tarihi ve kültürel bağları güçlendirmeyi ve de gelecek nesillere en azından yazılı belge olarak aktarmayı bir milli vazife olarak amaçladık. Tarama metoduyla yapılan bu çalışmada, Başbakanlık Osmanlı Arşivleri fon, dosya ve gömlek numaraları (MF. MKT: 996/46-01-02) aynı, tarihleri farklı olan iki orijinal belgeden faydalanıldı ve bunlar çalışmanın merkezine alındı. Konuyla ilgili monografik bir araştırmaya rastlanılmadı. Belgelerin transkripsiyonu ve sadeleştirilmesi yapıldı, çalışmanın özgün olabilmesi için yine bağlayıcı ve seçici özelliği olan orijinal arşiv belgeleriyle desteklendi. Maarif Nezareti'nden Kosova Valiliği'ne 24 Mart 1907 tarihli bir yazı gönderilir. Daha önce İpek'e bağlı Şuşiçe Köyü İbtidâî Mektebinde Mülâ'abe/spor muallimi olan A. Receb Efendi'nin Kosova İpek kasabasında ki Pehlivan Meydanı adıyla yâd edilen Pehlivan Mektebi'ne güreş muallimi olarak nakledildiği bildirilir. 1 Haziran 1907 tarihli ikinci belgede ise; aynı şahsın üç aydır pehlivan mektebinde çalışmasına rağmen geçmiş hizmet belgesinin hala gelmediği bildirilir.

Bir başka kaynaktan Ahmed Receb Efendi'nin 1867 İstanbul Terkos doğumlu, Ormanlı karyesi orman ondalık memuru Pehlivan Mehmed Efendi'nin oğlu olduğu ve aileden usta güreşçi olduğu anlaşıldı. Osmanlı'nın onca güreş tekkelerinden sadece Edirne'dekiyle ilgili belgeye 06 Eylül 1899 tarihinde rastlanılırken, bu çalışmayla Osmanlı'nın en son aktif güreş tekkesinin İpek'teki pehlivan mektebinin olduğu sonucuna varılmıştır.

Anahtar Kelimeler: Kosova, ipek kasabası, pehlivan mektebi, güreş tekkesi

SB179

OSMANLI'NIN GÜREŞÇİLERE HAMİLİĞİ: I. SÜLEYMAN DÖNEMİ MUŞLU GÜREŞÇİ MEHMED ÖRNEĞİ

²Onur ÖZTÜRK, ¹Ömer KAYNAR, ¹Mehmet TÜRKMEN

¹Muş Alpaslan Üniversitesi Beden Eğitimi ve Spor Yüksekokulu, Muş

²19 Mayıs Üniversitesi Yaşar Doğu Spor Bilimleri Fakültesi, Samsun

Çalışma; Kanuni Sultan Süleyman dönemi (1520 -1566) güreşçilere hamilik yapılmasının bir örneğini arşiv belgeleriyle inceleyecektir. Bu bağlamda sarayın güreş sanatı erbabından olmuş, Van Alaybeyi görevinde bulunan, Bitlis Sancağı'nın Muş nahiyesinden olan Güreşçi Mehmed'e verilen zeâmetin durumuyla konu irdelenecektir. Osmanlı Devleti güreşe daima "saygı" gösterir, güreşçilere "saygı değer" anlamlar yükler, güreş tekkesi şeyhleri (duacılar) ve başpehlivanlara da "yüksek itibarlı" mevki verirdi. Onları Maddi- manevi ihyâ eder ve hamilik yapırdı. Ehliyet ve liyakat sahibi olmuş, kazalara katılıp başarıları görülmüş, orta yaşların üstündeki güreşçilere tımar veya bunun daha kapsamlısı olan zeâmet tevcih edilirdi. Buralarda geniş tarımcılık ve büyük hayvancılık yapılır, işletenlerden belli bir oranda devlet öşür alır ve savaşa gidilirken de aynı oranda katılım isterdi. Güreşçiler öşürden muaf tutulur, savaşlara vereceği sipahilerin eğitiminde bunların engin tecrübelerinden devlet azami oranda faydalanırdı. Osmanlı'da bu sistem oldukça fonksiyoneldi.

Osmanlıda güreşçilik geleneği yazılmış olduğu biçimiyle, aynı anda hem bir ahlak kodunu hemde geçmişin onur formlarını ihtiva eder. Bu ahlak kodu ve onur formları hakkındaki değerlendirmeler bizleri olduğu gibi doğuyu, batıyı, Kırım'ı, Bosna'yı da tatmin etmelidir. Cüzide olsa Osmanlı batısıyla ilgili bu tür araştırmalara rastlanılabılırken, doğusuyla rastlanılmamaktadır. Bu tür tarihsel araştırmalar belgelerden ziyade belleklere dayandırılmaktadır. Geçmişini kaybetmiş olduğumuz bir zihniyet dünyaları bütünlüğü olduğunu hatırlamalıyız. Bu bağlamda çalışma konusunu doğudan seçmeyi ve sosyal bir misyon yüklenmeyi, bunu da orijinal belgelere dayalı olarak doğru yansıtmayı amaçlamıştır. Çalışma tarama yöntemi ile yapıldı. Tarihi I. Süleyman dönemiyle, coğrafi olarak Doğu (Van, Bitlis ve Muş) ile sınırlandırıldı. Başbakanlık Osmanlı Arşivleri (BOA)'nden fon numaraları Bab-ı Asafî Divan-ı Hümayun Sicilleri. Mühimme Defterleri (A.DVNS.MHM.d) olan üç ayrı tarandı. Birinin 1554, diğer ikisinin 1560 tarihli, dosya ve gömlek numaraları farklı olan bu belgeler çalışmanın merkezine alındı. Metinlerdeki diplomatik unsurlar göz önüne alınarak ilgili varaklar çevrilerek rapor haline getirildi. Konuyla ilgili monografik çalışma olmadığı için kısmı bağlayıcı çalışmalardan da faydalanıldı.

Güreş sanatında ibrâz etmekte olduğu mahâretten dolayı Cemâat-i Küştigirân-ı hassaya kabul edilen Muşlu Güreşçi Mehmed, Kanuni'nin yakınında birçok savaşa katılır. O dönem İran'la yapılan sık savaşlar nedeniyle 1540'larda, bu ülkeyle sınır olan Van'a Alâybeyisi olarak atanır. Burada üstün serhad hizmetinden dolayı şâyân-ı taltîf olur ve "Kara Şimşek" lakabını alır. 45-50 yaşları civarında Alâybeyisi iken 17 Zilhicce 961 (13 Kasım 1554) tarihinde bizzat Kanuni tarafından Van Beylerbeyisi'ne; Van Alâybeyisi Güreşçi Mehmed'e Bitlis Sancağı'nın Muş nahiyesinde 20.000 akçe tutarında tımarının tevcihi için hüküm verir. Kanuni 11 Zilkade 967 (03 Ağustos 1560)'da tekrar Van Beylerbeyisi'ne hükümde: Van Sancakbeyi Güreşçi Mehmed'in Adilcevaz'da 25.000 akçe tutarındaki zeâmetinden mağdur edilen Güreşçi Mehmed'in serhaddin emekdârı olduğunu; derhal mağduriyetinin giderilmesini emreder. Kanuni'nin Güreşçi Mehmed (Kara Şimşek)'i himaye ederek saraya aldığı, önce alaybeyliği ardından Sancakbeyliği, Muş'ta tımar, Adilcevaz'da da zeâmet verdiği sonuçlarına varılmıştır.

GELENEKSEL SPORLARDA KIRKPINAR GÜREŞLERİ VE EKONOMİSİ

Abdil ARI, İ.Bülent FİŞEKÇİOĞLU

Selçuk Üniversitesi, Spor Bilimleri Fakültesi, Spor Yöneticiliği Anabilim Dalı, Konya

İnsan topluluklarını millet yapan kültürün başlıca unsurlardan biriside spordur. Varoluşundan bugüne kadar, Anayurdu Orta Asya' dan Anadolu'ya değin 17 Türk Devleti kuran; yiğitliğin, mertliğin, gücün, kuvvetin ve cesaretin simgesi olan Atalarımız, yaşamları boyunca er meydanlarında güreş tutmuşlardır. Türklerde birden fazla güreş çeşidi olmakla birlikte, bu çalışmada yağlı güreş konu alınacaktır. Yağlı güreş, geleneksel bir Türk sporudur. Güreşçiler vücutlarına yağ sürerek güreştikleri için bu şekilde adlandırılır. Yağlı güreşte güreşçilerin güreştikleri sıkletlere boy denir. Günümüzde özellikle Kırkpınar da boylar şu şekildedir; Minik, Teşvik, Toz Koparan, Deste, Küçük Orta, Büyük Orta, Baş Altı, Baş boylarından oluşturmaktadır.

Güreş Yönetmeliği uyarınca güreşçiler kura ile eşleşirler. Minik boyundan Büyük orta boyuna kadar olan sıkletteki güreşçilerin yarışma süreleri on dakika ile otuz dakika, büyük orta, başaltı ve baş boyu güreşlerinde ise bir saat olarak sınıflandırılmış olup bu süre sonunda yenilemeyenlere meydan hakemi puan güreşi yaptırır. Sonuçların belirlenmesinin ardından dereceye giren güreşçilere ağa ve belediye tarafından belirlenen madalya ve çeşitli ödüller verilir. Güreşlerin en temel öğelerinden biri ağalık müessesesidir. Önceleri pehlivanları güreşe çağıran, yarışmaları düzenleyen, gelen konukları ağırlayan, yemek ve yatacak yerlerini temin eden, ödüller veren ağalardı. Bir başka deyişle günümüz sponsorluk faaliyetlerinin bir çok yükümlülüğünü ağalar yerine getirirdi. Ancak son zamanlarda ekonomik koşullar göz önüne alındığında finans ve organizasyon planlamasında, ağanın saydığımız bu faaliyetlerinin bir bölümü belediyelerce karşılanmaktadır. Literatür tarama modeli kullanılarak yapılan bu çalışmada, Kırkpınar yağlı güreşleri, ağalar, belediyeler ve güreşlerin ekonomisi ilgili diğer parametreler değerlendirilmeye çalışılmıştır.

Sonuç olarak; Yağlı güreş ağası, yağlı güreş organizasyonlarının maddi destekçiliğini ve manevi hamiliğini üstlenen kişilerdir. Ancak son dönemlerde bu görevi belediyeler ile ortaklaşa yürütmektedirler. Buda yağlı güreşin önemini arttırmakla birlikte medyada daha çok gündeme gelmesine neden olmuştur.

SB450

GÜREŞÇİLERDE BAŞARIYI OLUMSUZ ETKİLEYEN FAKTÖRLERİN ARAŞTIRILMASI

¹Ömer KAYNAR, ²Mehmet TÜRKMEN, ²Fatih BİLİCİ

¹Muş Alparslan Üniversitesi Beden Eğitimi Ve Spor Yüksekokulu, Muş

²Muş Alparslan Üniversitesi Beden Eğitimi Ve Spor Yüksekokulu, ,Muş

GİRİŞ ve AMAÇ: Sporda başarıyı olumsuz etkileyen birçok faktör bulunmaktadır. Özellikle sporcularda aile, antrenör, arkadaş, sosyal çevre, antrenman eksikliği ve ekonomik nedenler gibi faktörlerin başarıyı ne ölçüde etkilediği tam olarak anlaşılmamaktadır. Bu nedenle çalışmanın amacı güreşle uğraşan sporcularda başarıyı etkileyen faktörlerin belirlenmesi amaçlanmaktadır.

GEREÇ ve YÖNTEM: Araştırmaya Türkiye'nin farklı illerindeki spor kulüplerinde aktif olarak güreş yapan 196 gönüllü sporcu katıldı. Araştırmaya başlamadan önce hazırlanan sporcu geçmişi anketinde yer alan “ Sporda başarılı olmanızı engelleyen nedenler nelerdir? ” ve “Daha başarılı olabileceğinizi düşündünüz farklı bir spor branşı var mı? ” gibi sorular güreşçilere soruldu ve her bir güreşçinin anket formu kaydedilerek değerlendirildi. İstatistiksel analiz için SPSS 22.0 bilgisayar programı kullanıldı.

SONUÇ: Çalışmamızda yer alan 196 güreşçinin sporda başarılı olmasını engelleyen nedenler sırayla aile14 (% 7.14), arkadaş 7(%3.57), öğretmen 4 (% 2.04), antrenör 26 (% 13.26), sosyal çevre 58 (% 29.59), antrenman eksikliği 38(% 19.38), ekonomik nedenler 15(% 7.65), hiçbiri 34 (%17.34) olarak tespit edildi. Ayrıca ankete katılan güreşçilerden 77 (%39.28) kişi güreş dışında farklı bir spor dalında daha başarılı olabileceğini belirtirken, 122 (% 61.72) kişi farklı spor branşlarında başarılı olamayacaklarını belirtmiştir.

TARTIŞMA: Sonuç olarak çalışmamızda yer alan güreşçilerde antrenman eksikliği ve sosyal çevre başarıyı olumsuz etkileyen temel neden olarak görülmektedir.

Anahtar Kelimeler: güreş, antrenör, antrenman eksikliği, aile, sosyal çevre

WRESTLERS' BOYCOTT BEFORE 1968 MEXICO CITY OLYMPIC GAMES

¹Özbay GÜVEN, ¹Mehmet YILDIZ, ¹Neslihan ARIKAN, ²Efdal Utku GÜVEN

¹Gazi Üniversitesi Spor Bilimleri Fakültesi, Ankara

²Anadolu Üniversitesi, Eskişehir

INTRODUCTION: 17 Turkish wrestlers denied to attend Olympics Training Camp based upon the conflicts between the National Wrestlers and managers who were in charge of Turkish Wrestling at that time. However, the adversity had begun well in advance. Wrestlers had put up their requests and discomfort to Cihat Uskan, the head of Turkish Wrestling Federation at every turn but their requests were disregarded. Therefore, wrestlers denied to attend Olympics Training Camp which would be organized before 1968 European Greco-Roman Wrestling Championship and European Freestyle Wrestling Championship and started their boycott of the Wrestling Federation, giving Federation's disregard of their requests as a reason.

OBJECTIVE: The aim of this study is to put forward the incidents between champion wrestlers and managers who were in charge of Turkish Wrestling before 1968 Mexico City Olympic Games, the adversity which brought the champion wrestlers full of national soul and moral feelings to the boycott, and the outcome of those incidents in detail for wrestlers, Wrestling Federation, Ministry of State for Sports and in public opinion.

METHOD: Before analysing wrestlers' boycott before 1968 Mexico City Olympic Games, related literature search was carried out and obtained information was evaluated chronologically. Each phase of the process of resolving obtained information into utilisable data was carried out under inspection of a branch expert academic member. For a better comprehension of the incident, an oral history study was also carried out with some of the trainers and sportsmen who were mentioned in the boycott incident and were still alive.

CONCLUSION AND DISCUSSION: The tension between champion wrestlers, whose requests and discomfort were ignored and left non-communicated, and managers who were in charge of Turkish Wrestling at that time caused wrestlers to boycott the Wrestling Federation by not attending 1968 Mexico City Olympic Games Training Camp. The Wrestling Federation referred 17 wrestlers to Central Disciplinary Committee and laid them off from Spor Toto in response to the boycott. Those incidents were also reached to the knowledge of Kamil Ocak, the State Minister for Sports and the Senate of Republic requested a senate hearing of the incident from Ankara senators Turgut Cebe and Yiğit Köker. Senators found guilty Ulvi Yenil, the General Manager of Physical Training, and Cihat Uskan, the head of Turkish Wrestling Federation for treating "improperly and prejudicially". The period ended with the resignation of Cihat Uskan, the head of the Wrestling Federation, in 10th July 1968 and the appointment of Cemil Erkök for the headship in 12nd July 1968 and besides putting an additional clause in the Disciplinary Regulations throwing out the inquiries on the wrestlers. It can be said that the starting point of the incidents are lacking of communication of the managers with the wrestlers and their management understanding far from having principles. After these incidents, it will provide an environment for similar circumstances if precautions are not taken in order not to face them. In this boycott, appeasing applications of the management were accurate, yet some of the sportsmen were destitute of possible winnings and medals in unattended championships.

SB561

THE HISTORICAL DEVELOPMENT AND RULES OF BELT WRESTLING IN TURKEY

²*Özbay Güven*, ¹*Oğuzhan Sağım*

¹*Gazi Üniversitesi Sağlık Bilimleri Enstitüsü, Ankara*

²*Gazi Üniversitesi Spor Bilimleri Fakültesi, Ankara*

INTRODUCTION: Belt wrestling was brought to Turkey by Crimean Turkish immigrants and has been done by them in the regions where they live. Belt wrestling has specific features and rules to be applied. In this study, the historical development of belt wrestling in Turkish sports culture beginning from its start in Turkey, its reach to Turkey and effects to the Turkish sport culture were analysed and the rules of belt wrestling are mentioned.

OBJECTIVE: The objectives of this study are to investigate the manners of application entirely, to review its rules basing on primary sources and to compare the traditional and official rules in order to put forward the differences between them. It is also aimed to reveal the unknown aspects of the belt wrestling and to make contributions to sports literature in terms of sports anthropology besides keeping the values of Turkish Belt Wrestling alive for the future generations.

METHOD: Document research technique and interviews are used in the study as qualitative research designs. 47 semi structured and open ended questions were asked in the interview forms which are prepared to gather qualitative data. Face to face interviews were written out as documents. In the analysis period, related literature search was done and pictures were taken and interviews were carried out in the areas where belt wrestling is still done. From the outcome of this work, selective and distinctive information were picked out and used in appropriate sections of the study. In this way, a practise of a comparison between the newly gathered data and the old data available was carried out in order to reinterpret the topic.

CONCLUSION and DISCUSSION: Belt wrestling has started to be done in Turkey by the arrival of Crimean Turkish immigrants. It is seen that the traditional rules are mostly corresponding to the rules applied by Turkish Traditional Sports Federation in belt wrestling. It is also seen that in order to standardize them for international rules, some changes were done in the traditional rules in terms of wrestling time, heights, pairing, awards etc. It is thought that these alterations in the rules affect the traditional pattern of belt wrestling negatively and cause cultural deformation. For this reason, it is importantly advised for the Turkish Traditional Sports Federation to rearrange the rules applied in official belt wrestling according to the traditional rules in order to protect the traditional culture of it.

Keywords: Wrestling, belt wrestling, sports, turkey

TERMS AND IDIOMATIC STATEMENTS IN BELT WRESTLING

²*Özbay Güven*, ¹*Oğuzhan Sağım*

¹*Gazi Üniversitesi Sağlık Bilimleri Enstitüsü, Ankara*

²*Gazi Üniversitesi Spor Bilimleri Fakültesi, Ankara*

INTRODUCTION: Belt wrestling is a Turkish sport which is named after a fabric belt which is worn by the wrestlers and all the techniques in this kind of wrestling are applied by holding this belt. Belt wrestling was done by Turkish and Turkic and other societies in Asia and Europe and by Crimean Turkish immigrants in traditional celebrations and ceremonies in areas where Crimean Turkish people has been living in Turkey. Today it is done in traditional festivals called “Tepreş” and among the activities incorporated by Turkish Traditional Sports Federation. The richness of terms in a sports branch is one of the measurements to state its level of development. Also, the plenitude of words and idiomatic expressions for a specific sports branch is a proof for its importance in the culture of that language. In this study, terms and idiomatic expressions in belt wrestling are researched in detail and each entry is given under the related title with the detailed definition and related explanatory information. This study, which contains valuable information in terms of Turkish sports and Turkish language, is hoped to be a basis for the future studies as a source in the branch.

OBJECTIVE: The study aims to contribute to Turkish sports and Turkish language with valuable data by exposing the terms and idiomatic expressions in belt wrestling. The exposure of these terms and idiomatic expressions is highly important for sustenance of Turkish wrestling culture in connection with Turkish culture itself. The main problem of this study is to hand down this rich and rooted wrestling culture to the next generations by stating and putting it forward in terms of sports anthropology.

METHOD: Qualitative research, documentation research, historical and descriptive methods are used in the study in order to expose the terms and idiomatic expressions in belt wrestling which is an important part of Turkish sports culture. The model of the study is obtained by observation and interview methods. 47 semi structured and open ended questions were used in interview forms which were used to gather qualitative data. Face to face interviews were written out as documents. The description of the topic is done by analysing the available data and a model was tried to be shaped in this way. The subject is systematically presented in the borders of this mentioned model.

CONCLUSION and DISCUSSION: It is seen that belt wrestling, which is an old and important piece of Turkish sports culture, has a specific and rich terminology. This specific and rich terminology can be counted as a proof for its origination from a rooted sports culture. In this manner, formerly available data were analysed comparatively with the newly gathered data and 101 terms and 24 idiomatic expressions were introduced to the literature for belt wrestling. These terms and idiomatic expressions, which are completely specific for Turkish belt wrestling, are highly valuable resources showing the richness of Turkish sports culture.

Keywords: idiom, idiomatic expression, wrestling, belt wrestling, sports, term, Turkey